

Nr. van het arrest

Bebouwing
Dm: 583
kost: € 12 x 2

Nr. 472 Corr. Folio

Nr. 2014 CO 711 van het parket (1ste aanleg : nr.: LE66.L9.4559-12)

Nr. 2014 BC 624 van de griffie

ARREST

AANGEBODEN OP :
11 -05- 2015
NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER D'HOOGEHE

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

1343
nihil

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van Vlaams-Brabant, handelend in naam van Het Vlaamse Gewest, met kantoor gevestigd te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93.

eiser tot herstel,

vertegenwoordigd door meester Philippe Declercq, advocaat aan de balie van Leuven,

TEGEN :

1344	1)		, geboren te	op	wonende te
		RBz			
1345	2)		geboren te	op	wonende te
		RBz			
1346	3)		_____ geboren te	op	wonende te
		RBz			
1347	4)		geboren te	op	wonende te
		RBz			

beklaagden,

vertegenwoordigd door meester Alex Vanbets, advocaat aan de balie van Leuven.

Beklaagd van : Te _____, tussen 25 september 2011 en 24 mei 2012;

de eerste, de tweede, de derde en de vierde,
als dader of mededader overeenkomstig art. 66 Sw..

op een perceel gelegen te

_____ eigendom van _____

en _____ en _____) en _____ en _____

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a en 4.2.1. 5°, en meerbepaald: het hebben geplaatst, elk op hun eigen perceel, van een afsluiting bestaande uit houten palen en draad, en een toegangspoort, het hebben opgericht van houten tuinhuisjes, alsook het gewoonlijk te hebben gebruikt van de grond voor het opslaan van allerlei materialen waaronder een stacaravan, zonder te beschikken over de nodige vergunning.

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 7 juli 2014 door de eiser tot herstel en dit tegen alle beschikkingen op burgerlijk gebied;
- 8 juli 2014 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden _____ en _____

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de buitengewone 18de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 30 juni 2014 dat als volgt beslist :

De rechtbank verklaart de strafvordering ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

De rechtbank verklaart enkel het feit van de wederrechtelijke plaatsing van een stacaravan in de strafbaar gestelde periode lastens _____ bewezen, de overige feiten lastens de 4 beklaagden zijn niet bewezen en de rechtbank spreekt deze 4 beklaagden hiervoor dan ook vrij.

De rechtbank kent aan de beklaagde _____ voor het lastens hem bewezen verklaard feit een opschorting van de uitspraak toe gedurende een periode van 1 jaar.

Deze beklaagde _____ wordt ook veroordeeld tot een vergoeding van 51,20 euro.

Gelet op de respectievelijke vrijspraken is deze rechtbank is niet bevoegd uitspraak te doen omtrent de vorderingen tot herstel met uitzondering van deze vordering tot herstel omtrent het verwijderen van de stacaravan ten laste van de beklaagde
Deze laatste vordering tot herstel is echter zonder voorwerp geworden.

De kosten, gemaakt door het openbaar ministerie, begroot op de som van 854,79 euro, vallen ten laste van de Staat.

Gehoord het verslag van voorzitter Papen.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Declercq.

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Vanbets.

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

De hogere beroepen werden regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Op strafrechtelijk gebied

Het komt gepast voor de feiten van de oorspronkelijke enige tenlastelegging als volgt te herkwalficeren:

Te tussen 25 september 2011 en 24 mei 2012

1. als dader op een perceel gelegen te eigendom van
bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij art. 4.2.1.1.° en 4.2.1.5° en meer bepaald:

het hebben geplaatst van een afsluiting bestaande uit houten palen en draad en een toegangspoort, en het hebben geplaatst van een houten tuinhuis, zonder te beschikken over de nodige vergunning;

2. als dader op een perceel gelegen te
eigendom van bij
inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij art. 4.2.1.1.° en 4.2.1.5° en meer bepaald: het hebben geplaatst van een afsluiting bestaande uit houten palen en draad en een toegangspoort, en het hebben geplaatst van een houten hok alsook het gewoonlijk gebruikt hebben van de grond voor het opslaan van allerhande materialen waaronder een stacaravan, zonder te beschikken over de nodige vergunning;

3. als dader op een perceel gelegen te
eigendom van en
bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij art. 4.2.1.1.° en 4.2.1.5° en meer bepaald: het hebben geplaatst van een afsluiting bestaande uit houten palen en draad en een toegangspoort, en het hebben geplaatst van een houten tuinhuis en een houten hok, zonder te beschikken over de nodige vergunning;

4. als dader op een perceel gelegen te
eigendom van en bij
inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij art. 4.2.1.1.° en 4.2.1.5° en meer bepaald: het hebben geplaatst van een afsluiting bestaande uit houten palen en draad en een toegangspoort, en het hebben geplaatst van een houten tuinhuis en een kippenhok, zonder te beschikken over de nodige vergunning.

De partijen werden uitgenodigd ter zitting van het hof d.d. 17 februari 2015 zich te verdedigen met betrekking tot deze herkwalificatie.

Door deze herkwalificatie worden dezelfde feiten beoogd als deze onder de oorspronkelijke kwalificatie.

Ten onrechte vordert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur de herkwalificatie van de tenlastelegging in hoofde van [] wat betreft het houten hok dat reeds aanwezig zou zijn geweest op het ogenblik van de delingsakte van 26 september 2011 naar een instandhoudingsmisdrijf nu deze gevraagde herkwalificatie niet hetzelfde feit beoogt als het feit vervat in de oorspronkelijke tenlastelegging, zijnde een oprichtingsmisdrijf.

Bij proces-verbaal d.d. 29 juni 2012 werd door de verbalisanten vastgesteld dat:

- op 26 september 2011 het perceel grond gelegen in het [] te [] werd opgedeeld in vier loten van elk 279m²;
- deze loten werden verkocht aan vier verschillende eigenaars, waarvan één [] is die zijn nieuwe eigendom volledig heeft afgespannen met houten palen en draad van +/- 2 meter en dat deze omheining werd voorzien van een toegangspoort;
- op het afgespannen perceel, ter hoogte van de achterste perceelgrens, houten tuinhuisjes werden opgericht;
- op het linkse perceel eveneens een stacaravan werd geplaatst;
- voor deze werken geen stedenbouwkundige vergunning bekomen werd.

Dit laatste werd en wordt door de beklaagden geenszins betwist maar er wordt hoofdzakelijk voorgehouden dat:

1. het tuinhuis op het perceel [] van beklaagde [] reeds aanwezig was bij de deling van het oorspronkelijk perceel
2. door het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 januari 2014 tot wijziging van diverse artikelen van en tot invoeging van art. 5.2, 8.4 en 8.5 in het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S. 18 februari 2014, inwerkingtreding op 28 februari 2014) de bedoelde handelingen geen stedenbouwkundige vergunning behoeven.

Uit de stukken van het strafdossier waarop het hof acht mocht slaan, zoals het plan gevoegd bij de delingsakte en de verklaring van de echtgenote van [] namelijk [] blijkt inderdaad dat op het ogenblik van de delingsakte d.d. 26 september 2011 het houten hok, gelegen op lot 3 zijnde de eigendom van [] reeds aanwezig was.

Aldus staat het alleszins vast dat het niet de beklaagde [] is die deze constructie heeft opgericht zodat hij wordt vrijgesproken van dit onderdeel van het in zijn hoofde ten laste gelegde misdrijf.

Zoals hiervoor vermeld, houdt een instandhoudingsmisdrijf niet hetzelfde feit in als het oprichtingsmisdrijf en werd deze beklaagde enkel gedagvaard voor het laatste zodat hij geenszins op heden vervolgd wordt voor het instandhoudingsmisdrijf.

Vervolgens dient te worden nagegaan wat de impact is van de wijzigingen van het Besluit van de Vlaamse regering van 17 januari 2014 tot wijziging van diverse artikelen van en toevoeging van art. 5.2, 8.4 en 8.5 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juni 2010 tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (Vrijstellingenbesluiten) op de huidige zaak.

Het staat vast dat vóór de wijzigingen voorzien in voormeld Besluit, en dus in de periode van de tenlasteleggingen, dat alle kwetsieuze handelingen, in deze zaak bedoeld, niet vielen onder de vrijstellingen tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning nu voordien al deze handelingen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, en dus ook parkgebied, uitgesloten waren van die vrijstellingsmogelijkheden.

Het staat vast in huidig dossier dat de vier bedoelde percelen gelegen zijn volgens het gewestplan (K.B. d.d. 7 november 1978) in parkgebied.

Art. 2 lid 2 Sw. vindt niet enkel toepassing in geval van een lagere straf maar ook bij een mildere incriminatie of misdrijfschrijving. Inzake kan enkel met inachtneming van het uitvoeringsbesluit nopens de vrijstellingen bepaald worden welk gedrag strafbaar is. Aldus geven de uitvoeringsreglementering en de wet samen vorm aan de misdrijfschrijving en vormen zij onlosmakelijk een geheel (zie Conings C., Retroactieve toepassing van de mildere strafwet (en overschrijding van geluidsnormen), *NJW* 2013, afl. 296, 610).

Een gunstige verandering in de misdrijfschrijving, ook al is dit het gevolg van een verandering van de uitvoeringsreglementering, leidt dan ook tot de toepassing van art. 2 lid 2 Sw.

Een opheffing van de vergunningsplicht houdt dan ook in dat men later niet meer vervolgd kan worden voor feiten waarvoor voorheen wel een vergunning noodzakelijk was.

Vooreerst wordt nagegaan welke gedragingen inzake, naar aanleiding van de wijzigingen in het Vrijstellingenbesluit, niet meer strafbaar zijn op heden.

Door een wijziging in art. 2.2.5° werden bepaalde handelingen in, aan en bij de woning in parkgebied vrijgesteld doch deze bepaling is inzake niet van toepassing vermits er geen woning voorhanden is op geen enkel perceel inzake en deze voorwaarde dient vervuld te zijn alvorens zich op de voormelde vrijstellingen te kunnen beroepen.

Het gewijzigde art. 5.1 van het Vrijstellingenbesluit luidt nu als volgt:

“Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de plaatsing van de volgende zaken, voor zover ze niet liggen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, met uitzondering van parkgebied:

1° constructies met een maximale hoogte van 3,5 meter, als ze dienen voor de teelt of de bescherming van landbouwgewassen en na de oogst worden verwijderd;

2° open afsluitingen of open afsluitingen met dwarslatten met een maximale hoogte van 2 meter;

3° een schuilhok voor weidedieren op een onbebouwd goed. Het schuilhok heeft houten wanden, een maximale oppervlakte van 20 vierkante meter, een maximale hoogte van 3 meter en minstens één volledige open zijde”.

In tegenstelling tot hetgeen de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voorhoudt is deze bepaling niet enkel van toepassing op gebieden waar land – en tuinbouw toegelaten zijn (hetgeen hier niet het geval zou zijn volgens hem) maar ook in parkgebied.

De ratio van deze vernieuwde bepaling is juist om bepaalde handelingen in functie van beroeps- of hobbylandbouw ook in andere gebieden dan agrarische toe te laten, zoals in parkgebieden.

In de interpretatie, zoals door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voorgehouden, heeft de vernieuwing geen enkel nut.

Terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur (hiervoor verwijzend naar alle foto's gevoegd aan de processen-verbaal inzake en vooral deze van 17 november 2014) dat getoetst aan de bepaling van 5.1.2° van het Vrijstellingenbesluit geen enkel van de op de percelen van de beklaagden aangetroffen “tuinhuizen” of houten hokken voldoen aan de omschrijving van een “schuilhok voor weidedieren” nu er geen sprake is van weidedieren noch van een volledige open zijde.

Evenmin vallen deze constructies onder de bepaling van art. 5.1.1° van hetzelfde besluit nu deze tuinhuizen en hokken geenszins verwijderd worden na de oogst.

Wat de toegelaten afsluitingen betreft, wordt onder art. 1.1 van het Vrijstellingenbesluit vrijgesteld: open afsluiting, zijnde “afsluiting in draad of draadgaas”.

Inzake betreft het geenszins volledig open afsluitingen nu zowel op perceel en een houten poort werd geplaatst en op percelen een metalen poort.

Terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat het recht dat verschaft wordt conform art. 647 B.W. om een erf af te sluiten niet meebrengt dat hierdoor afbreuk kan worden gedaan aan de vergunningsplicht conform de VCRO (lex specialis).

Wat de omheining betreft beroepen de beklaagden zich, bij monde van hun raadsman op de zitting van 17 februari 2015, op het vermoeden van vergunning vooropstellende dat bij de delingsakte d.d. 26 september 2011 de omheining rond het geheel van het perceel reeds aanwezig was (met een toegangspoort) en dat de gebruikte materialen doen vermoeden dat deze omheining reeds aanwezig was vóór het K.B. van 7 november 1978 (gewestplan).

Evenmin blijkt uit enig document uitgaande van de overheid dat de beklaagden toestemming werd verleend de inbreuken te begaan. Dit kan evenmin afgeleid worden uit de delingsakte zelf.

De feiten van de tenlastelegging zijn in hoofde van elk der beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering geweest van een zelfde misdadig opzet.

Rekening houdend met de ernst van de gepleegde feiten en de persoonlijkheid van elk der beklaagden, die duidelijk behept is met een gebrek aan respect voor de vigerende regels inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening, dient de hierna bepaalde geldboete opgelegd te worden.

Elk der beklaagden moet veroordeeld worden tot betaling van een bijzondere bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op 150 euro (Wet op de opdecimen, zoals gewijzigd door de artikelen 2-3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II); B.S. 30 december 2011).

Ook moet elk der beklaagden worden verplicht tot betaling van een vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure van 50 euro (artikel 91, tweede lid, van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 13 november 2012), en na indexatie gebracht op 51, 20 euro.

De kosten worden voor elk der beklaagden begroot op één vierde van het totaal nu elk der beklaagden veroordeeld werden voor afzonderlijke misdrijven.

Wat de herstellvordering betreft in het bijzonder.

De herstellvorderingen werden door de stedenbouwkundige inspecteur overgemaakt bij brief aan de heer procureur des Konings, respectievelijk op de volgende data:

- voor deze betreffende de eigendom van _____ en deze van _____ op 28 maart 2013, samen met het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid;
- voor deze betreffende de eigendom van _____ en van _____ op 2 april 2013.

Deze herstellvorderingen werden tijdig ingeleid zodat dit hof bevoegd is uitspraak te doen nopens deze herstellvorderingen.

De motivering bij deze herstellvorderingen tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand luidt als volgt:

"De inbreuken bestaan om de hierna volgende redenen geheel of gedeeltelijk uit handelingen in strijd met de bestemmingsvoorschriften. Er is geen sprake van een geldige afwijking op deze voorschriften om volgende redenen:

De uitgevoerde werken zijn strijdig met de geldende planologische bestemmingsvoorschriften, meer bepaald artikel 14 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. De tuinhuisjes, de stacaravan en de omheining met poort worden aangelegd vanuit individueel standpunt voor recreatief gebruik van het perceel en niet in functie van het vervullen van een sociale functie.

Voor de gepleegde inbreuk kan evenmin een vergunning afgeleverd worden op basis van de artikelen 4.4.10 e.v. uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

***...
Door de gepleegde inbreuken is een illegale situatie ontstaan, die de plaatselijke ordening aantast. Deze aantasting blijkt reeds uit de (niet-toelaatbare) strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften, die voor de toekomst de maatregelen van aanleg en de algemene bestemmingen voor de betreffende percelen bepalen.***

***...
De constructies zijn zoals gezegd vrij geïsoleerd gelegen in een parkgebied dat, op enkele beperkte woningen na, zo goed als gevrijwaard is gebleven van enige vorm van constructies. Dergelijke inplanting in dit waardevolle gebied betekent een smet in dit gebied en veroorzaakt een ernstige visuele hinder in deze groene open omgeving. Het betekent tevens een verdere residentialisering van het parkgebied.***

Door de uitgevoerde werken is er op het perceel een overvloed van constructies ontstaan die verspreid over het gehele perceel opgericht/aangelegd werden. Hierdoor werd er een overdreven terreinbezetting gecreëerd die niet meer strookt met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Deze aantasting kan niet, minstens niet manifest, worden opgeven door het uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken omwille van volgende redenen: er is geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning waaraan de illegale toestand getoetst kan worden. Bovendien dient een slechts gedeeltelijke verwijdering van de constructies en de afsluiting met poort de plaatselijke ruimtelijke ordening niet."

Bij conclusie neergelegd ter zitting van het hof van 17 februari 2015 luiden de herstellenvorderingen jegens elk der beklaagden als volgt:

- 1. perceel lastens : het verwijderen van de afsluiting;**
- 2. perceel lastens : het verwijderen van de afsluiting en het houten hok (inclusief vloerplaat en fundamenten) en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;**

3. perceel lastens : het verwijderen van de afsluiting, het tuinhuis met afdak en het houten hok achteraan, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;
4. perceel lastens : het verwijderen van de afsluiting, het tuinhuis met afdak en het kippenhok achteraan, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;

en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging, binnen de termijn van drie maanden zonder een bijkomende respijtermijn.

Ook de ambtshalve uitvoering werd gevorderd.

Het hof oordeelt dat door de voorgaande redenen het gevorderde herstel wel degelijk correct, rekening houdend met de concrete omstandigheden, en voldoende gemotiveerd is.

Deze herstellvordering beantwoordt aan de regels inzake de keuze van de herstellvordering zoals beschreven in het huidig artikel 6.1.41, §1, VCRO.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet het hof nagaan of de door de herstellvorderende overheid gevorderde herstellmaatregel uitsluitend is genomen met het oog op een goede ruimtelijke ordening.

Daarnaast moet de rechter in het bijzonder ook nagaan of de herstellvordering niet kennelijk onredelijk is en afwegen of geen andere herstellmaatregel noodzakelijk is, gelet onder meer op de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, geplaatst tegenover de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder.

Om het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te kunnen afwijzen, dient de rechter niet alleen vast te stellen dat deze herstellvordering leidt tot een onevenredige last voor de overtreder in vergelijking tot het voordeel voor de ruimtelijke ordening maar moet de rechter ook vaststellen dat ook met een minder ingrijpende maatregel de goede ruimtelijke ordening kan worden hersteld.

Het hof is van oordeel dat de herstellvordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

De vaststelling van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om de gekozen herstellvorm te motiveren.

Deze schade kan inzake niet hersteld worden door een minder ingrijpende maatregel (zoals bouw- of aanpassingswerken of het betalen van een meerwaarde) dan de gevorderde, meer bepaald het herstel in de oorspronkelijke staat zoals hiervoor uiteengezet per perceel.

De termijn van TWEE JAAR voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de omvang van de kwestieuze uit te voeren werken.

De dwangsom van 125 euro per dag vertraging wordt opgelegd per beklaagde nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de beklaagden niet vrijwillig zullen overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hen er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen;

alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering;
- 4.2.1.1°, 6.1.1.1°, 6.1.46 en 6.2.2 van de VCRO;
- 84 Hypotheekwet;
- 2-3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II);

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Op strafrechtelijk gebied:

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Spreekt de beklaagde vrij voor wat betreft het gewoonlijk gebruiken van het perceel voor het opslaan van allerhande materialen waaronder een stacaravan;
Spreekt de beklaagde vrij voor het oprichten van het houten hok op zijn perceel;

Met eenparige stemmen:

Veroordeelt beklagde uit hoofde van de tenlastelegging sub 1 zoals geherkwalificeerd, de beklagde uit hoofde van tenlastelegging sub 2, zoals geherkwalificeerd, behoudens wat het gewoonlijk gebruiken van het perceel voor het opslaan van allerhande materialen waaronder een stacaravan betreft, de beklagde uit hoofde van tenlastelegging sub 3, zoals geherkwalificeerd, behoudens wat het oprichten van het houten hok op zijn perceel betreft en de beklagde uit hoofde van tenlastelegging sub 4, zoals geherkwalificeerd, elk tot een geldboete van HONDERD euro, met opdecimen gebracht op VIJFHONDERD VIJFTIG euro, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een gevangenisstraf van drie maanden.

Veroordeelt elk der beklagden tot het betalen van een bijdrage van 50 euro, gebracht op 150 euro.

Legt elk der beklagden een vergoeding op van 50 euro, gebracht op 51, 20 euro;

Veroordeelt elk der beklagden tot $\frac{1}{4}$ van de kosten van beide aanleggen, deze van eerste aanleg in het totaal begroot op 854,79 euro en deze in graad van hoger beroep in het totaal bepaald op 231,60 euro.

Wat de herstellvordering betreft:

Beveelt op vordering van de Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op :

- het perceel gelegen te [] aan de [] kadastraal gekend onder [] : het herstel van de plaats in de oorspronkelijke plaats meer bepaald door het verwijderen van de afsluiting ;
- het perceel gelegen te [] aan de [] kadastraal gekend onder [] : het verwijderen van de afsluiting en het houten hok (inclusief vloerplaat en fundamenten) en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;
- het perceel gelegen te [] aan de [] kadastraal gekend onder [] : het verwijderen van de afsluiting, het tuinhuis met afdak en het houten hok achteraan, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde
- het perceel gelegen te [] aan de [] kadastraal gekend onder [] : het verwijderen van de afsluiting, het tuinhuis met afdak en het kippenhok achteraan, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;

binnen een termijn van DRIE MAANDEN, vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, onder verbeurte van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. wordt toegekend;

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente overeenkomstig art. 6.2.2 tweede lid VCRO.

Veroordeelt elk der beklaagden tot 1/4 in de kosten van de procedure van beide aanleggen, inbegrepen de kosten van kantmelding van de gewezen eindbeslissing op het overgeschreven exploit.

Aldus gevonnist door :

- mevrouw A. Papen,
- mevrouw C. Vanderkerken,
- de heer Ph. Soetaert,

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

Soetaert

Vanderkerken

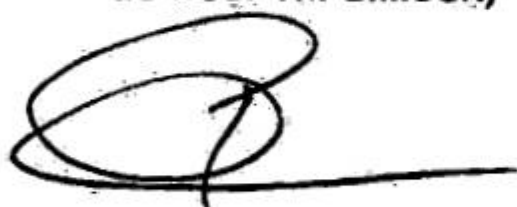

Papen

en uitgesproken door de voorzitter, mevrouw A. Papen, in openbare terechtzitting van **5 mei 2015**, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- de heer M. Verbelen,
- de heer Th. Gillioen,

raadsheer d.d. voorzitter,
advocaat-generaal,
griffier,

Gillioen

Papen